

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 644/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 21 czerwca 2021 roku sygn. akt II K 155/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	co do czynu z pkt. 1 wyroku zarzut naruszenia art. 278 & 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy ze względu na wysokość szkody opiewającą na kwotę 3 155, 30 złotych zarzucany czyn należało zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi, co miało	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

wpływ na wymiar kary, która jawi się jako niewspółmiernie surowa,

co do czynu z pkt.

1 wyroku zarzut naruszenia art.295 & 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy oskarżony w toku postępowania przygotowawczego naprawił szkodę w całości, co winno skutkować nadzwyczajnym złagodzeniem kary a nawet dawało możliwość odstąpienia od jej wymierzenia,

co do czynu z pkt.

1 wyroku zarzut obrazy przepisów postępowania mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 5 & 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 & 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób przekraczający zasadę swobodnej oceny, opartej na zasadach prawidłowego rozumowania, wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego, a przejawiającej się w przyjęciu, że oskarżony działał z premedytacją i

pełną świadomością,
podczas gdy czekał
on na demontaż
licznika energii ze
strony (...),
zaś z uwagi
na wykonywanie
obowiązków
służbowych nikt
z (...) nie
mógł go zastać w
domu, a szkoda
została naprawiona
w całości,

co do czynu z pkt.

1 wyroku zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary polegający
na wymierzeniu
oskarżonemu kary 3
miesiące
pozbawienia
wolności, mimo
postawy
oskarżonego w toku
postępowania, w
którym przyznał
się do popełnienia
zarzucanego czynu,
złożył obszernie
wyjaśnienia, nie
utrudniał
prowadzonych
czynności,
niezwłocznie
naprawił
wyrządzoną szkodę
poprzez
jednorazową zapłatę
na rzecz
pokrzywdzonego,
zachodzą przesłanki
do uznania, że
przypisany czyn
stanowi wypadek
mniejszej wagi z
art. 278 & 3 k.k.
o przypadkowym

	<p>charakterze, co winno skutkować orzeczeniem kary o charakterze nie izolacyjnym w postaci grzywny lub ograniczenia wolności</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Nie ma racji skarżący, że czyn przypisany oskarżonemu w pkt 1 wyroku, stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 278 § 3 k.k.. Prawdłowo takich ustaleń nie poczynił sąd merytoryczny, albowiem przeciwko nim przemawiały zarówno okoliczności przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu.</p> <p>W tym miejscu należy wskazać skarżącemu, iż w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego podkreśla się, że o przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu. Wśród znamion strony przedmiotowej</p>				

istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego.

Dla elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motywy i cel działania sprawcy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 1997 r., sygn. akt V KKN 6/97; wyrok Sądu Apel. w L. z dnia 8 sierpnia 1996 r., sygn. akt II AKa 91/96). A zatem o tym, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi decyduje ostateczny bilans, wynikający z oceny wszystkich znamion przedmiotowych i podmiotowych danego czynu, pozwalający ocenić, iż konkretny czyn cechuje się

niewysoką społeczną
szkodliwością.

Podobnie w literaturze wskazuje się, że wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas, gdy okoliczności popełnienia czynu zabronionego wskazują, że czyn charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości. To stopień społecznej szkodliwości czynu jest podstawowym kryterium oceny czy dany czyn można zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi (por. Małgorzata Dąbrowska - Kardas, Piotr Kardas, Kodeks Karny z Komentarzem, Zakamycze, Kraków 1999 r. tom III s.116 - 118 oraz przytoczoną tam literaturę).

A zatem o wypadku mniejszej wagi, o którym mowa w art. 278 § 3 k.k., nie świadczy tylko eksponowana przez skarżących wartość przedmiotu czynu, lecz trzeba mieć na uwadze szczegółową analizę wszystkich okoliczności towarzyszących zachowaniu się sprawcy. W realiach tejże sprawy, sąd

merytoryczny słusznie wskazał na długotrwały, bo ponad dwuletni okres nielegalnego poboru przez oskarżonego energii elektrycznej, liczony od dnia rozwiązania umowy o dostawę tejże energii - wcale o niemałej wartości wynoszącej 3 155,30 złotych oraz działanie oskarżonego z pełną premedytacją, a w konsekwencji trafnie ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu, jako znaczny. Negowanie przez apelanta ustalenia o popełnieniu przez oskarżonego rozważanego czynu z pełną świadomością i premedytacją, poprzez wskazanie na wyczekiwanie przez niego na demontaż licznika poboru energii ze strony (...) i jednocześnie usprawiedliwianie jego nieobecności w domu wykonywaniem obowiązków służbowych, będącej powodem niemożności zastania go w miejscu zamieszkania przez pracowników pokrzywdzonej firmy, nie może być

skuteczne.

Oskarżony wiedział, że z dniem 31 lipca 2018 roku przestała obowiązywać łącząca go z (...) dotychczasowa umowa o dostawę energii elektrycznej, a jej wypowiedzenie przez drugą stronę było wynikiem jego zaległości w opłatach. Osobiście powinien dopilnować uzgodnienia terminu demontażu licznika poboru energii, zwłaszcza w sytuacji swojej częstej absencji w domu, a nie w sposób bezprawny korzystać z posiadanego dostępu do źródła energii. Taka postawa nie pozwala na przypisanie jego działaniu polegającemu na kradzieży energii elektrycznej przypadkowego charakteru, do czego usilnie dąży skarżący. Należy wskazać, że jeśli chodzi o argument bazujący na tezie, że decydujące znaczenie, dla uznania zarzuconego oskarżonemu czynu za wypadek mniejszej wagi ma jego „przypadkowość”, to

punktem wyjścia dla dalszych rozważań musi być podkreślenie, że wyrażenie „przypadkowy” nie konweniuje w pełni z treścią wywodów zawartych w apelacji.

Przymiotnik „przypadkowy” definiuje się bowiem jako „niezeterminowany przyczynowo, przygodny, okolicznościowy, nieumyślny, niezamierzony” (Słownik języka polskiego pod red. W. Doroszewskiego).

Mając na uwadze treść wskazanej definicji trudno jest mówić o przypadkowości działania sprawcy, gdy zrealizował swój plan działania. W zakresie znaczeniowym zwrotu „przypadkowy” nie mieści się bowiem zasadniczo zachowanie umyślne i zdeterminowane, choćby błahą przyczyną.

Zachowanie umyślne mogłoby być uznane za działanie przypadkowe, tylko wtedy, gdyby

określenie „przypadkowy” traktować jako synonim wyrażenia „okazjonalny”, czy „wyjątkowy”. W takim znaczeniu jednak, pojęcie to nie mogłoby być używane w rozważaniach dotyczących wypadku mniejszej wagi, o którego bycie decyduje wszak stopień społecznej szkodliwości czynu. Okoliczność, czy czyn zabroniony był incydentem, czy też tylko jednym z wielu tego rodzaju zdarzeń w życiu sprawcy, nie mogłaby mieć bowiem - mając na uwadze zamknięty katalog kwantyfikatorów społecznej szkodliwości z art. 115 § 2 k.k. - wpływu na ocenę stopnia społecznej szkodliwości tego czynu. Z podobnych względów za okoliczność wpływającą na stopień społecznej szkodliwości czynu nie może być również uznany, tak silnie eksponowany przez obrońców, fakt naprawienia przez sprawcę wyrządzonej przestępstwem szkody.

Wykluczyć również należało sugerowaną w apelacjach obrazę prawa materialnego tj. art. 295 & 1 k.k. Podjęte przez skarżących próby wykazywania zasadności tego zarzutu, poprzez odwoływanie się do treści tego przepisu, który przyznaje sądowi jedynie kompetencję, niepołączoną z nakazem uczynienia z niej użytku, do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, należało ocenić jako oczywiście nieudane. Nie stanowi wszak obrazy prawa materialnego niezastosowanie określonej instytucji, jeżeli ma ona charakter fakultatywny (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2007 r., III KK 245/07).

Sąd rejonowy zastosował zatem trafną reakcję karną za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 278 & 1 i 5 k.k.

Wbrew stanowisku skarżących nie było podstaw do

stosowania przewidzianego art. 295 & 1 k.k. nadzwyczajnego złagodzenia kary lub odstąpienia od jej wymierzenia, skoro instytucje te mają charakter fakultatywny. Dlatego sąd mógł z nich nie skorzystać, zwłaszcza że inne okoliczności przemawiały za wymierzeniem kary w granicach jej ustawowego zagrożenia.

Sąd merytoryczny miał na uwadze naprawienie przez oskarżonego szkody jeszcze przed rozpoczęciem przewodu sądowego, które nastąpiło na etapie postępowania przygotowawczego.

Jak wskazują pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia, wyrównanie przez oskarżonego w całości pokrzywdzonemu uszczerbku ekonomicznego, potraktowane zostało jako ważna okoliczność łagodząca, istotnie wpływająca na wymiar kary i doprowadziło do ukształtowania tejże za rozważany czyn na minimalnym

ustawowym
poziomie - 3
miesiące
pozbawienia
wolności. W pełni
przekonuje
stanowisko tego
sądu o braku
argumentów za
stosowaniem
instrumentów
prawnych
umożliwiających
wymiarzenie ww.
kary wolnościowej,
gdyż dotychczas
orzekane wobec
niego za poprzednio
popelniane
przestępstwa kary
grzywny, czy też
kara pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania, nie
wzbudziły w nim
żadnej refleksji, a
wręcz przeciwnie
doprowadziły do
rozzuchwalenia i
postępującej
demoralizacji.

Zdaniem sądu
odwoławczego
wymierzona
oskarżonemu kara
pozbawienia
wolności za czyn
z art. 278 § 1 i
5 k.k. w wymiarze
3 miesiące, nie
może uchodzić za
rażąco surową, skoro
wymierzono ją w
wysokości najniższej
kary ustawowo za

ten czyn przewidzianej.			
Wniosek			
wniosek o zmianę wyroku w zakresie czynu z pkt.1 poprzez odstąpienie od wymierzenia kary, ewentualnie wymierzenie kary 100 stawek dziennych grzywny po 30 złotych każda lub kary ograniczenia wolności, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wyrok jest słuszny, zarzuty apelacyjne nie zasługiwały na uwzględnienie. Brak było podstaw do zmiany wyroku w kierunku postulowanym przez skarżących. Nie zostały także spełnione warunki wskazane w art. 437 & 2 k.p.k. zezwalające na			

<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>co do czynu z pkt. 2 wyroku zarzut obrazy przepisów postępowania mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 5 & 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 & 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że społeczna szkodliwość czynu była znaczna, podczas gdy swoim zachowaniem oskarżony nie spowodował istotnego zagrożenia dla dobra chronionego tj. bezpieczeństwa w ruchu</p> <p>co do czynu z pkt. 2 wyroku zarzut rażącej niewspółmierności kary i środka karnego polegający na wymierzeniu oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 4 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, mimo jego postawy w toku postępowania, w którym przyznał</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>się do popełnienia zarzucanego czynu, złożył obszernie wyjaśnienia, nie utrudniał prowadzonych czynności, podczas gdy wystarczająca dla osiągnięcia celów kary byłaby kara 100 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda, ewentualnie kara pozbawienia wolności w wymiarze maksymalnie 6 miesięcy oraz środek karny 2 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wbrew wywiodom apelacji sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego w pkt. 2 zaskarżonego wyroku, jako wysoki. Zasadnie wskazał na kolejny już przypadek godzenia przez oskarżonego w dobro prawnie chronione - bezpieczeństwo w komunikacji, poprzez uczestniczenie w</p>				

ruchu drogowym zarówno wbrew obowiązującemu go sądowemu zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, jak i mimo braku potwierdzenia posiadania ku temu odpowiednich kwalifikacji. Zaniechanie poddania się kontrolnemu sprawdzeniu kwalifikacji po przekroczeniu 24 punktów karnych za naruszane permanentnie przepisy ruchu drogowego, doprowadziło do cofnięcia w odległej przeszłości (4 kwietnia 2017 roku), przez organ administracyjny posiadanych przez niego uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi . Stwarzał on zatem, wbrew stanowisku obrony, zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, bo nie posiadał odpowiednich predyspozycji do uczestnictwa w tymże ruchu, czego wyrazem były orzeczone uprzednio przez sądy karne czterokrotnie zakazy prowadzenia

pojazdów mechanicznych.

Sąd odwoławczy w pełni podziela wywody sądu pierwszej instancji co do zasadności wymierzenia za rozważany czyn kary jednostkowej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Należy bowiem mieć na uwadze to, że wysokość kary pozbawienia wolności przewidzianej przez ustawodawcę za czyn z art. 244 k.k., a który to przepis (w zw. z treścią art. 11 § 3 k.k.) stał się podstawą wymiaru kary - wynosi od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Tak więc, jak słusznie wskazał sąd pierwszej instancji, wymierzonej karze jakkolwiek znacznie odbiegającej od ustawowego minimum, i tak daleko do górnego progu ustawowego zagrożenia. Jakkolwiek przyznać trzeba, że jest ona surowa z uwagi na mnogość występujących po stronie oskarżonego okoliczności obciążających, to nie

może ona uchodzić za rażąco surową.

A. T. był już bowiem zgodnie z informacją zawartą w karcie karnej (abstrahując od danych zawartych w protokole rozprawy apelacyjnej, dotyczących przyczyn odbywania kary pozbawienia wolności na etapie postępowania odwoławczego w przedmiotowej sprawie) był już czterokrotnie uprzednio karany - trzykrotnie za czyny kwalifikowane art. 180 a k.k. - za każdym razem na kary zasadnicze grzywny i jeden raz za czyn kwalifikowany art. 244 k.k. na karę pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 1 roku. Inkryminowane w przedmiotowym postępowaniu czyny popełnił będąc we wspomnianym okresie próby ustalonym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 17 lipca 2020 roku sygn. akt VII K 185/20. Dlatego sąd

rejonowy orzekając
powyższą karę
pozbawienia
wolności, biorąc pod
uwagę uprzednią
karalność ww.
wskazał na
występującą po jego
stronie wyjątkową
uporczywość i
arogancję w
permanentnym
ignorowaniu
orzeczeń władzy
publicznej i
przyznanie sobie
uprawnień do ich
kontestowania,
zauważył brak
pozytywnych
efektów
resocjalizacyjnych
poprzednio
orzekanych kar,
które nie były na
tyle dolegliwe aby
wymusić na nim
respekt dla prawa i
wydawanych na jego
podstawie orzeczeń,
a nadto wyprowadził
słuszny wniosek
o utrwalonym u
oskarżonego
poczuciu
bezkarności i
tendencji do
ostentacyjnego
niepodporządkowywania
się regułom życia
w społeczeństwie.
Zgodzić należy się
z tymże sądem,
że swoboda i
częstotliwość, z jaką
oskarżony łamie te
same normy prawne,
nie pozwalają żywić
nadziei, że
jakakolwiek kara

wolnościowa
skłoniłaby go do
refleksji nad
dotychczasową
postawą i
zmotywowwała go
do poszanowania
porządku prawnego.
Słuszna jest zatem
ocena sądu
pierwszej instancji,
że wymierzona
odpowiednio surowa
kara i jej dolegliwość
odpowiada
stopniowi winy,
uwzględnia
należyte cele
zapobiegawcze i
wychowawcze
(zapobiegnie
powrotowi do
przestępstwa, będzie
skłaniać
oskarżonego do
przestrzegania
społecznie
akceptowanych
norm zachowania),
jak również, co także
istotne, uwzględnia
potrzeby w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa,
wpływając na
przekonanie, że
przestępstwo nie
popłaca.

Należy też wskazać,
że sąd rejonowy,
kierując się
dyspozycją art. 86 &
1 k.k. oraz zasadami
wynikającymi z art.
85 & 1 k.k. wymierzył
oskarżonemu karę
łącznie pozbawienia

wolności z
zastosowaniem
dyrektywy
częściowego
pochlania
(najkorzystniejszego
dla oskarżonego -
tj. karę łączną
pozbawienia
wolności
minimalnie, bo o
1 miesiąc wyższą
od najwyższej z
kar wymierzonych).
Słusznie przy tym
uwzględnił, że
pomędzy
zbiegającymi się
przestępstwami - za
które wymierzono
oskarżonemu
jednostkowe kary
pozbawienia
wolności - zachodził
bliski związek
czasowy, a
równocześnie
przesłankę
prognostyczną,
pozwalającą na
stwierdzenie, że kara
łączna w wysokości
1 roku i 7 miesięcy
pozbawienia
wolności jest
wystarczającą oceną
zachowania się
sprawcy, spełni cele
zapobiegawcze i
wychowawcze
względem niego
oraz przyczyni się
do kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa, jak
tego wymaga art. 85
a k.k. Zgodnie z
ogólnymi
dyrektywami

wymiaru kary, o których stanowi art. 53 § 1 k.k. w razie uznania winy oskarżonego, konieczne jest orzeczenie kary sprawiedliwej, adekwatnej do stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu, względów prewencji indywidualnej i generalnej.

Wobec powyższego proponowany przez skarżących rodzaj i wymiar kar jednostkowych oraz kary łącznej należy uznać za niepozwalający na realizację wskazanych powyżej celów kary.

Chybiony jest też zarzut rażącej surowości orzeczonego w wysokości 4 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zwłaszcza gdy się zważy na nieskuteczność czterokrotnie już wcześniej orzukanego tożsamego środka karnego.

Określony na 4 lata zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, spełni w należyty

sposób funkcję
indywidualnoprewencyjną
- utrudni
oskarżonemu
ponowne
popelnienie
przestępstwa tego
samego rodzaju, a
jednocześnie
wyliminuje go na
pewien czas z
ruchu. Ponadto w
pewnym zakresie
zrealizuje funkcję
wychowawczą,
uświadamiając
oskarżonemu
konieczność
przestrzegania
przepisów prawa
ruchu drogowego.

G. mechanizm
oddziaływania tego
zakazu prowadzenia
pojazdów wzbudzi
obawy u
potencjalnych
sprawców.
Spowoduje także
ukształtowanie
przekonania o
nieopłacalności
przestępstw
skutkujących
orzeczeniem zakazu
i potrzebie
przestrzegania
przepisów ruchu
drogowego.
Orzeczony zakaz
spełni także funkcję
retrybutywną,
wyrażającą się w
wyrządzeniu
oskarżonemu
zasłużonej
dolegliwości.

<p>Proponowany przez skarżącego dwuletni okres zakazu byłby mało dolegliwy, zwłaszcza z uwagi na dotychczasową bezrefleksyjność działania oskarżonego - kierowania pojazdem mechanicznym wbrew orzeczonemu sądownie zakazowi.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z pkt. 2 wyroku poprzez wymierzenie kary 100 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda, ewentualnie kary pozbawienia wolności w wymiarze maksymalnie 6 miesięcy oraz środka karnego 2 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wyrok jest słuszny, zarzuty apelacyjne nie zasługiwały na uwzględnienie. Brak było podstaw do zmiany wyroku w kierunku postulowanym przez skarżących. Nie zostały także spełnione warunki wskazane w art. 437 & 2 k.p.k. zezwalające na uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku		

sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Wyrok jest słuszny, apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	<p>Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego stanowiły przepisy art. 636 & 1 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity : Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz. 1026 z późniejszymi zmianami).</p> <p>Wniosek o zwolnienie oskarżonego od wydatków postępowania odwoławczego i opłaty za drugą</p>	

	<p>instancję, nie podlegał uwzględnieniu. Koszty sądowe w łącznej kwocie 320 złotych z uwagi na ich niewielką wysokość, nie stanowią dla oskarżonego nadmiernej uciążliwości. Jest on osobą zdolną do zarobkowania. Podejmował w niedalekiej przeszłości stałe zatrudnienie i osiągał z tego tytułu wynagrodzenie.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. P. B.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>co do czynu z pkt. 1 wyroku - niezastosowanie wypadku mniejszej wagi z art. 278 & 3 k.k.w podstawie prawnej skazania, niezastosowanie art. 295 & 1 k.k. i nie wymierzenie kary wolnościowej w postaci grzywny lub ograniczenia wolności;</p> <p>co do czynu z pkt. 2 wyroku - wymierzenie rażąco</p>	

	surowej kary pozbawienia wolności		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. P. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	co do czynu z pkt. 1 wyroku niezastosowanie art. 295 & 1 k.k. pozwalającego na odstąpienie od wymierzenia kary lub wymierzenie kary wolnościowej w postaci	

	<p>100 stawek dziennych grzywny po 30 złotych każda;</p> <p>co do czynu z pkt. 2 wyroku - wymierzenie kary pozbawienia wolności rażąco surowej ze względu na jej wysokość, a nawet niezastosowanie zamiast tejże kary 100 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda, wymierzenie rażąco surowego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych</p>	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu	

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana